

Arrest

nr. 114 215 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. V.D. PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 7 maart 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 11 juni 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2012 werd ingediend en op 18.10.2012 werd geactualiseerd door :

{..}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkenen sinds 22.12.2008 in België zouden verblijven en hun twee kinderen in België zouden geboren zijn; zij intussen bijzonder goed geïntegreerd zouden zijn en zij zich in de Belgische maatschappij zouden geïntegreerd hebben; zij intensief lessen Nederlands zouden gevolgd hebben en zij veel vrienden zouden gemaakt hebben en zij een sociaal netwerk zouden hebben gebouwd en zij verwijzen naar de verklaringen van vrienden en kennissen die zij aan het dossier toevoegen; het gezin veel moeite zou doen om Nederlandse lessen en inburgeringscursussen te volgen; zij zouden verwijzen naar de vele en positieve verklaringen van leerkrachten Nederlandse lessen en zij deze verklaringen toevoegen; zij hun kinderen een goede toekomst zouden wensen te bieden en zij zeer graag zouden werken en zij bereid zouden zijn om hiervoor de nodige inspanningen te doen en zij op die manier zouden wensen hun bijdrage te leveren aan de Belgische samenleving en Dhr. {..} een attest van inburgering dd. 28.07.2010 toevoegt, betrokkenen beiden een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen, Dhr. {..} deelcertificaten van de modules voorlegt, Mevr. {..} een inschrijvingsformulier Edegems taalatelier toevoegt en Dhr. {..} een attest voor Nederlandse lessen dd. 24.01.2012 van het ocmw-LOI Edegem voorlegt, betrokkenen een kopie van hun bibliotheekkaarten aan het dossier toevoegen en zij een attest verblijf LOI en een verblijfsattest Rode Kruis voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat hun dochter naar de kleuterschool zou gaan en er ter staving een verklaring van de ouders Vrije Kleuterschool De Link en een inschrijvingsformulier en attesten van regelmatige lesbijwoning worden toegevoegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 22.12.2008, werd afgesloten op 01.02.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De procedure bij de Raad van State werd op 18.04.2011 beëindigd. Hun tweede aanvraag, ingediend op 21.04.2011, werd afgesloten op 23.12.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14.02.2012 werd de Raad van State afgesloten. Hun derde aanvraag, ingediend op 05.09.2012, werd afgesloten op 29.04.2013 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures — namelijk iets meer dan één jaar en één maand voor de eerste aanvraag, iets meer dan acht maanden voor de tweede procedure en minder dan acht maanden voor de derde aanvraag— was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij van Tsjetsjeense origine zouden zijn, met vaste verblijfplaats in Khasavyurt, Nuradilovo, in de Republiek Dagestan. Nadat Dhr. {..} ernstige problemen zou hebben gehad met FSB agenten, zouden zij Dagestan hebben verlaten. De broer van Dhr. {..} zou immers al een tijd vermist zijn nadat hij in de Tsjetsjeense verzetsbeweging zou gegaan zijn. Betrokkenen zouden vermoeden dat hij werd gearresteerd maar terug ontsnapte. Dhr. {..} zou gearresteerd en mishandeld zijn, daarna zou hij ondergedoken zijn en zou een vlucht uit Dagestan zijn georganiseerd. De situatie in Dagestan zou allerm minst stabiel zijn. Het zou onverantwoord zijn om een jong gezin terug te sturen naar een sluimerend conflictgebied waar geweld en criminele bendes, naast de Russische veiligheidsdienst, de plak zwaaien. Betrokkenen verwijzen naar de UNHCR Hinweise des UNHCR Zur Prufung von

Antragen auf internationalen schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien en naar een artikel in het Duits tijdschrift Der Spiegel.

Betrokkenen voegen evenwel geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar de UNHCR en naar het artikel in het Duits tijdschrift Der Spiegel, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit gaat over de algemene toestand in Dagestan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit met kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevr. {...} psychisch zeer erg onder de gebeurtenissen in het land van herkomst zou hebben geleden en zij zwanger zou zijn geweest op het moment dat haar echtgenoot werd gearresteerd en ZIJ een miskraam zou hebben gehad als gevolg van de stress en zij een tijd in het ziekenhuis zou hebben doorgebracht op de psychiatrische afdeling en zij last zou hebben van een depressie en zij zeer angstig zou zijn dat zij teruggestuurd zou worden en zij hiervoor in behandeling zou zijn en er een verklaring dd. 13.08.2012 van de huisarts betreffende de kinderen wordt toegevoegd) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17 02 2012 en RVV Arrest nr 80.2033 van 26.04.2012) Betrokkenen hun laatste aanvraag artikel 9ter werd op 09.07.2012 negatief afgesloten.

Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (BS 28 01 2011)' via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel"

1.3. Op 20 juni 2013 wordt aan tweede verzoekende partij, de heer I.V., een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van {...}, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

I., V. {...} geboren te Khasavyurt op 06.07.1975, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te; verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië; Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 29.04.2013. Bovendien kreeg betrokkene op 11.06.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis.

Met toepassing van artikel 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.05.2013, hem betekend op 07.05.2013.

Inreisverboden

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.05.2013, hem betekend op 07.05.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis, §1 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven en van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"Met betrekking tot de weigering 9bis:

ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De bestreden beslissing vangt aan met een paragraaf van 15 regels die 1 zin moet voorstellen. In één adem worden in deze langdradige zin de elementen van werkbereidheid en integratie van tafel geveegd, zonder enige motivering (eigen onderlijning):

" Het feit dat betrokkenen sinds 22.12.2008 in België zouden verblijven en hun twee kinderen in België zouden geboren zijn; zij intussen bijzonder goed geïntegreerd zouden zijn en zij zich in de Belgische maatschappij :zouden geïntegreerd hebben; zij intensief lessen Nederlands zouden gevolgd hebben en zij veel vrienden zouden gemaakt hebben en zij een sociaal netwerk zouden hebben gebouwd en zij verwijzen naar de verklaringen van vrienden en kennissen die zij aan het dossier toewagen; het gezin veel moeite zou doen om Nederlandse lessen en inburgeringscursussen te volgen; zij zouden verwijzen naar de vele en positieve verklaringen van leerkrachten Nederlandse lessen en zij deze verklaringen toevoegen; zij hun kinderen een goede toekomst zouden wensen te bieden en zij zeer graag zouden werken en zij bereid zouden zijn om hiervoor de nodige inspanningen te doen en zij op die manier zouden wensen hun bijdrage te leveren aan de Belgische samenleving en Dhr. V. I. {...} een attest van inburgering dd. 28.07.2010 toevoegt, betrokkenen beiden een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen, Dhr. V. I. {...} deelcertificaten van de modules voorlegt, Mevr. U. T. {...} een inschrijvingsformulier Edegems taalatelier toevoegt en Dhr. V. I. {...} een attest voor Nederlandse lessen dd. 24.01.2012 van het ocmw-LOI Edegem voorlegt, betrokkenen een kopie van hun bibliotheekkaarten aan het dossier toevoegen en zij een attest verblijf LOI en een verblijfsattest Rode Kruis voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. "

Verzoekers vragen zich af wegens welke motivering deze talrijke elementen van werkbereidheid en integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden.

Verder op lijkt het alsof gedaagde zich uitspreekt in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (eigen onderlijning):

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van de mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet "

Deze formulering, waarbij gedaagde zich lijkt de identificeren met de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is niet afdoende, minstens gaat het om een vreemde formulering.

De indruk ontstaat voor verzoekers dat de Raad in deze zaak al standpunt heeft ingenomen.

Ook op dit punt is er aldus sprake van een schending van de motiveringsplicht.

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoekers stellen, m.b.t. de eerste bestreden beslissing, een schending voor van artikel 9bis §1 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Zij betogen dat de elementen van werkbereidheid en integratie van tafel geveegd werden zonder enige motivering. Ze vragen zich af wegens welke motivering de talrijke elementen niet verantwoord worden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verder zou de verwerende partij zich uitspreken in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar er wordt ingegaan op eventuele schending van mensenrechten. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen arrest nr. 105 913 van 26 juni 2013 <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is. "Een goede integratie en meer specifiek het langdurig verblijf, een vrienden- en kennissenkring, de kennis van het Nederlands, het feit dat hij belastingen heeft betaald en al zijn verplichtingen is nagekomen en werkbereid is, verhindert immers niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke of consulaire post wordt ingediend, (RW, arrest nr. 67.173 d.d. 23 september 2011) Ook wat betreft het betoog dat de verwerende partij veiligheidssituatie in het herkomstland en de problemen inzake de mensenrechtenschendingen in dat land niet in aanmerking heeft genomen, moet worden benadrukt dat verzoekers zelf nagelaten hebben precieze gegevens aan te brengen omtrent hun humanitaire situatie en de situatie in het land van herkomst waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een beletsel bestond om, overeenkomstig de reguliere procedure, een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of haar plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekers hebben zich beperkt tot een verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en een aantal algemeenheden waardoor in de beslissing terecht gemotiveerd werd dat verzoekers, door deze verdragsbepaling te vermelden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet in concreto aantonen dat er omstandigheden bestaan die hen verhinderen om, in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging aan te vragen. Bovendien tonen zij geenszins aan dat de verwerende partij niet zou mogen verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of Raad van State om de beslissingen te schragen naar recht. Het eerste middel is ongegrond."

2.3. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

2.4. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.6. Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Waar de verwerende partij nog argumenteert in de nota dat het feit dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State waar deze stelt: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de*

lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), betreft dit in deze een a posteriori motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek in de eerste bestreden beslissing dienaangaande te herstellen. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de verwerende partij nog naar verwijst, kan bovendien niet op onderhavig geval worden toegepast nu de daarin bestreden beslissing een verdere motivering bevatte met betrekking tot de elementen van integratie.

2.7. Het middel is – wat betreft de eerste bestreden beslissing – in de aangegeven mate gegrond. Daar de eventuele gegrondheid van de overige opgeworpen schendingen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak deze schendingen te bespreken.

2.8. In een enig middel met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht alsook schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Met betrekking tot het bevel met inreisverbod:

ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980. Schending van artikel 8 EVRM.

Het bestreden bevel met inreisverbod maakt een bijlage 1 3sexies uit bij het K.B. van 08.10.1981 en heeft enkel betrekking op de heer V. I. {...}.

Deze beslissing bestaat uit twee verschillende componenten: ni. een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van maximaal drie jaar.

Wat betreft de component van het inreisverbod, betoogt verzoeker dat er sprake is van een afwezige motivering met betrekking tot de opgelegde duur van het inreisverbod.

De bestreden beslissing luidt op dit punt als volgt (eigen onderlijning):

"Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11 §1 eerste lid van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) /aar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.05.2013, hem betekend op 07.05.2013"

Nergens blijkt uit de bijlage 13sexies waarom het inreisverbod werd gegeven voor een duur van 3 jaar.

Dit betreft nochtans de maximale termijn.

De duur van het inreisverbod is hoe dan ook variabel, want afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval.

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 luidt immers als volgt (eigen onderlijning):

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit niets blijkt in casu welke specifieke omstandigheden verantwoord dat verzoeker de maximale duur van drie jaar inreisverbod wordt opgelegd.

De bestreden bijlage 1 3sexies bevat dienaangaande geen enkele motivering.

De Dienst Vreemdelingenzaken had ook kunnen beslissen geen of een inreisverbod van aanzienlijk kortere duur op te leggen, gelet op de specifieke omstandigheden van het geval of om humanitaire redenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken had proportionaliteit en evenwicht moeten nastreven met andere fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), het verbod op een schending van artikel 3 EVRM, etc...

Het inreisverbod en de duur ervan moeten correct worden gemotiveerd en de fundamentele rechten van de persoon moeten erbij in aanmerking worden genomen, aangezien het een afzonderlijke component betreft naast het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er kan in ieder geval niet worden nagegaan aan de hand van de beslissing of deze afweging werkelijk is gebeurd.

In casu blijkt het inreisverbod enkel gebaseerd op het feit verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel dat hem werd betekend op 07.05.2013.

Daarmee wordt er totaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoekers vrouw en twee minderjarige kinderen nog steeds in België verblijven en dit net als hij sedert 2008.

Het spreekt voor zich dat er minstens een afweging had moeten gebeuren met artikel 8 EVRM. Deze afweging had moeten resulteren in de vaststelling dat een inreisverbod niet op zijn plaats is, daar verzoeker anders gedurende drie jaar zijn gezin dat in België verblijft niet meer kan vervoegen in België.

Er wordt met andere woorden geen afdoende motivering gegeven dat het inreisverbod op zich verantwoordt en, vooral, geen enkel motief gegeven waarop de maximale duur van inreisverbod steunt.

Een dergelijk langdurig inreisverbod vereist bijzondere aandacht en kan niet zonder motivering worden opgelegd.

Aangezien de beide componenten van de beslissing intrinsiek met elkaar zijn verbonden, is de bestreden beslissing één en ondeelbaar.

Verzoeker verwijst in dat opzicht naar de analogie met het arrest van de RvV nr. 95.142 dd. 15 januari 2013, inzake de bijlage 1 3septies.

De beslissing in haar geheel dient bijgevolg vernietigd te worden, wegens schending van de motiveringsplicht."

2.9. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de tweede bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de tweede bestreden beslissing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat tweede verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verder wordt gewezen op artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij een inreisverbod aan tweede verzoekende partij wordt afgeleverd voor een periode van drie jaar omdat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan; zij heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 7 mei 2013.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de tweede bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel

van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.10. Verzoekende partijen richten hun kritiek tegen het opgelegde inreisverbod van drie jaar.

2.11. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

{..}

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

{..}”

De Raad stelt vast dat tweede verzoekende partij niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 7 mei 2013. De verwerende partij kon aldus toepassing maken van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Waar verzoekende partijen stellen dat niet nader is gemotiveerd waarom geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar moet worden geduïd dat het verweerder in casu, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, is toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien verweerder van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen hij hieromtrent geen aanvullende motivering dient te voorzien.

De Raad ziet niet in op welke wijze de verwerende partij nog verder had moeten motiveren nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat, waar tweede verzoekende partij haar gezinsleven inroept, ook de andere gezinsleden van verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijven – minstens wordt niet aangetoond dat deze gezinsleden over een verblijfsrecht beschikken – zodat de verzoekende partijen niet kunnen gevolgd worden dat het inreisverbod tot gevolg zal hebben dat zij van elkaar gescheiden worden gedurende lange periode. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt nu de tweede bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij van haar gezin gescheiden wordt.

Verzoekende partijen tonen met hun voor het overige theoretisch betoog niet aan dat de tweede bestreden akte is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 11 juni 2013 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER